

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/74/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918202165
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7918202165.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov senátu JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu: R Collectors s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábřeží 8A, IČO: 50 094 297, zastúpeného: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábřeží 8A, proti žalovanému: Y. X., O.. XX.X.XXXX, V. X. F., F. XXX/XX, o zaplatenie 2.947,20 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 14. decembra 2018 č.k. 12Csp/93/2018-118 v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. februára 2019 č.k. 12Csp/93/2018-139 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 14. decembra 2018 č.k. 12Csp/93/2018-118 v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. februára 2019 č.k. 12Csp/93/2018-139 uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 3.282,98 Eur a 5,25 % ročné úroky z omeškania zo sumy 2.947,20 Eur od 8.6.2015 až do zaplatenia a trovy konania v rozsahu 30 %, vo výške, o ktorej rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť nesplatenú istinu z úveru 2.947,20 Eur, dlžné úroky z úveru ku dňu 1.3.2018 v sume 1.701 Eur, dlžné úroky z omeškania ku dňu 1.3.2018 v sume 321,13 Eur, 15,9 % ročný úrok z úveru zo sumy 2.947,20 Eur od 1.3.2018 až do zaplatenia, 5,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 2.947,20 od 1.3.2018 až do zaplatenia, poplatky 14,65 Eur, ako aj trovy konania s tvrdením, že žalovaný riadne a včas nesplatil úver, ktorý mu právny predchodca žalobcu poskytol. Žalovaný, ktorý je dlhodobo na neznámom mieste sa vo veci nevyjadril.

3. Pri rozhodovaní vychádzal prvoinštančný súd zo zistenia, že, na základe zmluvy o úvere zo dňa XX.X.XXXX právny predchodca žalobcu žalovanému poskytol 4.000 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť v mesačných splátkach podľa dohodnutých úverových podmienok. Z dôvodu riadneho nesplácania úveru veriteľ prikočil k predčasnej splatnosti ku dňu 8.6.2015, o čom žalobca predložil súdu oznámenie z 8.6.2015. Z výpisu čerpania splátok a úhrad a z oznámenia zo dňa 18.6.2015 predložených pôvodným žalobcom súd zistil, že žalobca evidoval ako nesplatenú časť istiny ku dňu 8.6.2015 sumu 2.947,20 Eur, sumu 321,13 ako nesplatené úroky z omeškania a sumu 14,65 Eur ako neuhradené poplatky za upomienky, spolu 2.961,85 Eur. Po dni splatnosti žalovaný už neuhradil na splatenie úveru

žiadne splátky. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo 6.8.2018, t.j. po podaní žaloby, postúpil pôvodný žalobca pohľadávku uplatnenú v žalobe terajšiemu žalobcovi.

4. Vec právne posúdil podľa ustanovení § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2 a 3, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 2, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., účinných ku dňu uzavretia úverovej zmluvy. Konštatoval, že v rozhodovacej praxi riešenie otázky nároku veriteľa na úroky aj po zosplatnení úveru nadväzovalo na záver o platnosti dohody veriteľa a dlžníka o úrokoch po zosplatnení v úveru, a uzavrel, že žalobca má právo na vrátenie nesplatenej požičanej istiny úveru, kapitalizovaných úrokov z úveru a poplatkov splatných ku dňu zosplatnenia úveru. Zo zistenia, že povinnosť dlžníka splácať úroky z úveru aj po dni jeho predčasnej splatnosti je upravená iba v bode 6.4) a v bode 6.2) Všeobecných obchodných podmienok žalobcu pre poskytovanie úverov, účinných v čase uzavretia úverovej zmluvy, súd vyvodil, že dohoda je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná z dôvodu, že tak závažné dojednanie spotrebiteľského zmluvného vzťahu, ako je úprava platenia úrokov, nemôže byť obsiahnuté sčasti v texte zmluvy (úroková miera) a sčasti vo všeobecných úverových podmienkach (povinnosť platiť úroky aj po splatnosti úveru), ktorých obsah (body 6.2 a 6.4 všeobecných úverových podmienok) žalovaný dlžník nemohol ovplyvniť, takáto klauzula, ktorá nebola individuálne so žalovaným dojednaná, vykazuje znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 1, 2 a § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a uzavrel, že veriteľovi nevznikol voči žalovanému nárok na úhradu úrokov z úveru za obdobie od vyhlásenia jeho predčasnej splatnosti, t.j. od 8.6.2018 do budúca, z ktorých dôvodov súd žalobu žalobcu v časti o zaplatenie úrokov z úveru za obdobie po dni predčasnej splatnosti úveru zamietol. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., súd uložil žalovanému uhradiť aj úroky z omeškania zo sumy 2.947,20 Eur ako dlžnej sumy nesplateného úveru do splatnosti úveru, t.j. do 8.6.2015 Eur, pretože žalovaný bol v omeškani s úhradou dlhu od tohto dňa.

5. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil aplikáciou § 255 ods. 1 CSP a pomerným úspechom žalobcu v spore, ktorému priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 30 % s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

6. Proti výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania podal včas odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhol zrušiť rozsudok v jeho napadnutých výrokoch a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové prejednanie alebo zmeniť rozhodnutie v jeho napadnutej časti, žalobe vyhovieť v celom rozsahu a zaviať žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Poukázom na viaceré súdne rozhodnutia (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdp 2906/2000, 33Odo 399/2005, 32Cdo 3830/2014, 31Cdo 2851/1999, 32Cdo 2782/1999, 29Cdo 2606/2000, 33Cdo 113/2008), znenie § 369 ods. 1, § 497, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z., § 35 ods. 2 a § 565 Občianskeho zákonníka žalobca namietol správnosť záveru súdu prvej inštancie, že žalobcovi nepatrí zmluvný úrok po zosplatnení, označiac ho za protiprávne zvýhodňujúci konanie spotrebiteľa. Podľa žalobcu žalovaný zostáva naďalej dlžný, jeho záväzok doposiaľ nezanikol, a preto nezanikol ani akcesorický zmluvný úrok. Argumentoval, že predčasné vyhlásenie splatnosti úveru je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka zaplatiť dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti zaplatiť dlh jednorázovo v stanovenom termíne, týka sa len zmeny v lehote splatnosti úveru a straty výhody splátok, nie ostatných dojednaných podmienok a je následkom porušenia povinnosti dlžníka riadne a včas uhradiť splatnú časť úveru, v dôsledku čoho je dlžník povinný uhradiť celú dĺžku úveru jednorázovo. Súdu prvej inštancie žalobca vytkol, že nevzal do úvahy skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru, lebo zmluvný úrok je odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Namietol tiež, že rozsudok je v jeho napadnutom výroku nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, lebo žalobcovi mal byť priznaný aj nárok na úroky do zosplatnenia, čím súd porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. V tejto súvislosti žalobca tvrdil, že súd nespĺnil svoju povinnosť vopred písomne neinformovať žalobcu, ktoré skutočnosti považuje za sporné a nevyzval žalobcu, aby uviedol ďalšie skutkové tvrdenia, v dôsledku čoho žalobca označil napadnuté rozhodnutie za prekvapivé.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

8. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 380 ods. 1 a 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok je v jeho napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania výroku vecne správny. Argumenty uvedené žalobcom v odvolaní neumožňujú prijať iné závery a vecnú správnosť napadnutej časti rozsudku nie sú spôsobilé spochybniť. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

9. Vecne správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutej časti rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Preto len na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

10. V prvom rade žalobcovi sa nepodarilo spochybniť vecnú správnosť odvolaním napadnutého výroku rozsudku námietkou, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, ktorej dôvodnosť by z podstaty veci bránila prieskumu napadnutého rozsudku z hľadiska ďalších relevantných odvolacích námietok žalobcu.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho preskúmanej časti zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v § 220 ods. 2 CSP, keďže súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore (v danom prípade žalobcu), výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Účinné zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery, na základe ktorých žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol, sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

12. Z obsahu súdneho spisu plynie, že žalobca (i žalovaný) bol súdom riadne predvolaný na pojednávanie na deň 14.12.2018 o 10,00 hod. z neúčasti na ktorom sa žalobca i jeho právny zástupca písomne ospravedlnil dňa 6.12.2018 (č.l. 112 súdneho spisu) „vzhľadom na právny stav, a najmä s poukazom na dôvod hospodárnosti konania“, čo súd prvej inštancie akceptoval a vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 14.12.2018 bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v súlade s jeho žiadosťou.

13. Za tohto stavu, ak riadne predvolaný žalobca sa neustanovil na súdne pojednávanie nariadené na deň 14.12.2018 z dôvodu hospodárnosti konania a právny zástupca žalobcu žiadal vo veci rozhodnúť v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, nemožno podľa názoru odvolacieho súdu nič vytknúť postupu prvoinštančného súdu, ak dodatočne nevyzýval žalobcu na vyjadrenie sa k dôvodom zamietnutia žaloby, a rozsudok súdu tak v okolnostiach súdnej veci nemožno bez ďalšieho z tohto dôvodu vyhodnotiť ako prekvapivý, nakoľko žalobca mal možnosť riadne a včas uplatniť svoje tvrdenia a argumentáciu v konaní. Preskúmané rozhodnutie nemožno považovať ani za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Je zrejmé, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní všetky rozhodné skutočnosti zisťoval z obsahu žaloby a skutkových tvrdení žalobcu (jeho právneho predchodcu) v žalobe, v ktorej je v zmysle § 132 ods. 1 CSP potrebné okrem všeobecných náležitostí podania uviesť označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh, so zreteľom na to, že podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že strana sporu (žalobca) sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06). Odvolací súd pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04), nepatrí tam ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov

(por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), ani právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi.

14. Rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil, ak žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Neboli zistené ani vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie v spore.

15. V posudzovanom prípade žalobca odôvodnil odvolanie i odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP.

17. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutej časti rozsudku konštatuje, že tento odvolací dôvod nie je naplnený predovšetkým preto, lebo žalobca vo svojom odvolaní v rámci tohto ním uplatneného odvolacieho dôvodu nepredložil odvolaciemu súdu žiadne tvrdenia, ktoré konkrétne skutkové zistenia a konkrétne skutkové závery súdu považuje žalobca za nesprávne, majúce za následok žalobcom v odvolaní tvrdenú vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti. Z obsahu odvolania totiž nemožno vyvodíť, správnosť ktorého skutkového záveru súdu prvej inštancie žalobca v odvolaní spochybňuje (okrem námietky chyby v počítaní priznanej peňažnej sumy, ktorej opodstatnenosť prvoinštančný súd uznal a následne vydal uznesenie o oprave chyby v písaní).

18. Žalobca v odvolaní namietol i to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, t.j. odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ktorý spočíva v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na omyle súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu správnych právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav nesprávne aplikoval, t.j. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu, vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

19. Ani tento odvolací dôvod nie je naplnený vo vzťahu k napadnutému výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ktorý podľa obsahu odôvodnenia rozsudku súd založil na závere o neplatnosti zmluvného dojednania o práve veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení úveru veriteľom pre porušenie

podmienok spotrebiteľského úveru žalovaným spotrebiteľom, vychádzajúc (o.i.) z úsudku, že tak závažné dojednanie spotrebiteľského zmluvného vzťahu, ako je úprava platenia úrokov po zosplatnení úveru, nemôže byť obsiahnuté sčasti v texte zmluvy (úroková miera) a sčasti vo všeobecných úverových podmienkach (povinnosť platiť úroky aj po splatnosti úveru), ktorých obsah (body 6.2 a 6.4 všeobecných úverových podmienok) žalovaný spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, a takáto klauzula, osobitne (individuálne) so spotrebiteľom nevyjednaná, vykazuje znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 1 a 2 a § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ktorá je preto neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a žalobca vo svojom odvolaní správne týchto úsudkov nijako nespochybňoval, a len všeobecne v podstate argumentoval, že namietaný záver (o nedôvodnosti nároku žalobcu voči žalovanému na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru) protiprávne zvýhodňuje konanie spotrebiteľa, lebo „žalovaný zostáva naďalej dlžný, jeho záväzok doposiaľ nezanikol, a preto nezanikol ani akcesorický zmluvný úrok“, že „predčasné vyhlásenie splatnosti úveru je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka zaplatiť dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti zaplatiť dlh jednorázovo v stanovenom termíne, týka sa len zmeny v lehote splatnosti úveru a straty výhody splátok, nie ostatných dojednaných podmienok a je následkom porušenia povinnosti dlžníka riadne a včas uhradiť splatnú časť úveru, v dôsledku čoho je dlžník povinný uhradiť celú dĺžku úveru jednorázovo“, že „vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru, lebo zmluvný úrok je odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa“, čo súd nevzal do úvahy.

20. Možno dodať, že v okolnostiach posudzovaného prípadu súd prvej inštancie postupoval v súlade s povinnosťou stanovenou v prvom diele druhej hlavy tretej časti Civilného sporového poriadku, keďže bezpochyby v súdnej veci ide o spor s ochranou slabšej strany - spotrebiteľský spor. Pre túto právnu úpravu je charakteristické, že chráni vybranú sporovú stranu, čím vzbudzuje dojem zdanlivého rozporu s princípom rovnosti strán (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kolektív, Komentár. Praha: C.H. Beck, str. 1014). Odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (napr. rozsudky D.O. T. W. R. F. W. C- 240/98 až C-244/98, W. U. U. N. C- 168/05, P. T. K.. C- 243/08 a vec R. C- 40/08 a ďalšie), v ktorej sa zdôrazňuje, že systém ochrany zavedený Smernicou Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica“) vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah, a vzhľadom na predmetné nerovné postavenie jednej zo zmluvných strán čl. 6 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa závažné. Povaha a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana zavedená smernicou, pritom odôvodňujú, že vnútroštátny súd má povinnosť ex officio posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, a taktiež má povinnosť zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa vnútroštátneho práva, neboli závažné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak jej ďalšia existencia je možná bez nekalých podmienok (čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS). Výklad žalobcu v odvolaní, smerujúci bez ďalšieho k záveru o oprávnenosti zmluvného úroku zo spotrebiteľského úveru po predčasnom zosplatnení, je v skutkových okolnostiach posudzovaného prípadu v rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa a výkladu v jeho prospech, zakotvenou v § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 a 5 a § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.

21. Z vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutej časti rozsudku, z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok v jeho zamietavom výroku, vrátane akcesorického výroku o trovách konania, potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

22. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a tak mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí, žalovanému odvolacie trovy nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).